

Joke Emmers
en co. bestoken
hun publiek
met humor:
soms onnozel,
soms verjijnd
en absurd.

Nieuw gezelschap Woodman brengt
interactieve en absurde sketches

Als een gelukskoekje voor het publiek

Het gebeurt zo goed als nooit, dus daarom is het extra bijzonder. Een nieuw gezelschap is opgestaan. Woodman, een vierkoppige ploeg waarvan Joke Emmers en Evelien Bosmans de bekendste leden zijn, debuteert met de vrolijke voorstelling 'Lubricant for life'.

MAGALI DE GRANDE

P 'Lubricant for life'
Nog tot en met 29 maart op
verschillende locaties. Tickets en
info: www.woodmanspeelt.be
★★★★★

Het concept van de debuutvoorstelling van het nieuwe gezelschap doet denken aan dat van het literatuurprogramma van Behoud de Bogeerte, *Aanbevelingen voor een (nog) beter leven*. Want elke mens is op zoek naar geluk, dus waarom die zoektocht dan niet een beetje vergemakkelijken? Er een beetje glijmiddel of *lubricant* op smeren?

Na een kort livecontact met Evelien Bosmans, die voor deze eerste voorstelling verstek geeft door de geboorte

van haar zoontje – krijgt de voorstelling de vorm van een interactieve tv-show. In een decor met felle kleuren en het roze letterwoord 'Lubricant', zetten Joke Emmers, Thomas Janssens, Matthias Meersman en Evelien Bosmans' vervanger Tanya Zabarylo als het ware een rad van fortuin op, waarin alle dingen die hen een glimlach op het gezicht bezorgen op een prikbord zijn geplakt. Een lijstje dat ze even geduldig, vrolijk en serieus proberen af te werken, tussen de confettikanonnen in.

Tanya Zabarylo (die u misschien nog kent uit *Amateurs of De Ridder*), toont zich een waardige vervanger voor Bosmans en begint de voorstelling met het verhaal van haar Poolse grootvader.

Daarbij wordt ze ondersteund door een nogal knullige powerpointpresentatie. Maar pas als ze daarna bij *Love actually* belanden, wordt de toon van de voorstelling echt gezet: de tekst op de kartonnen borden heeft niets met de film te maken, wel met Joke Emmers' eigen relatiebreuk, en staat vol

Schrik niet als je denkt dat je naar een theatervoorstelling gaat, en dan plots een stuk pizza in je handen hebt, of André Hazes zit te zingen

instructies voor het publiek: "zeg meelevend ook" of "gniffel nu een beetje". Het is het soort interactief theater waar je niets tegen kan hebben, omdat Woodman het publiek op geen enkele manier viseert, maar in plaats daarvan een groepsgevoel creëert waarvan je alleen maar... nu ja, gelukkiger kan worden.

Alles is mogelijk

Schrik dus niet als je denkt dat je naar een theatervoorstelling gaat, en dan plots op 'Amerikaanse wijze' zit te lachen, compleet met lassobeweging en al, een stuk pizza in je handen hebt, of André Hazes zit te zingen. In deze *Lubricant for life* is alles mogelijk. Dat

er in tijden van klimaatverandering en snoeischaren in cultuursubsidies nog mensen zijn rechtgestaan om ons daarop te wijzen, is een verademing op zich.

Hoewel de voorstelling in eerste instantie oppervlakkige kolder lijkt, zit er meer achter. De humor is soms onnozel, maar soms ook verjijnd en absurd en doet bij momenten zelfs aan Wim Helsen denken. Van alle geluks-aferefen was die van de 'bewonersvergadering' onze favoriet. Natuurlijk is geluk een mooi streven, maar een situatie met een beetje wrijving en tegendraadsheid, blijft toch het leukst om naar te kijken.

Lubricant for life is ook meer dan alleen maar een grappige voorstelling.

Er worden, terecht, vragen opgeroepen als: *Kan het dat je plezier hebt, maar toch niet gelukkig bent? Of er wordt getoond dat geluk voor de ene vast hangt aan geld, voor de ander aan sociaal contact, en voor nog een ander aan het krijgen van een verblijfsvergunning.*

Het ene geluksaferefe werkt al beter dan het andere, maar dat u plezier zal beleven aan deze *Lubricant for life*, staat vast. En dat u nieuwsgierig wordt naar wat er precies gebeurt als je eetbaar ondergoed in de droogkast steekt, ook.

Woodman bestaat nog maar net, maar wij zijn nu al fan. De gelukskoekjes die het gezelschap uitdeelt, smaken naar meer.